

20 sèries per a addictes a la política

Les sèries polítiques ja són sèries de culte. Espectadors de 'The west wing', 'House of cards' o 'Borgen' s'entreguen a l'afició d'establir paral·lelismes entre la ficció i una realitat que viu moments d'alt voltatge pel conflicte entre l'independentisme i l'Estat. El crític de sèries Toni de la Torre ha elaborat per a CRÍTIC una llista amb 20 propostes per a malalts de la política.

Toni de la Torre / @tonidelatorre

1. 'Sí, ministre'

Pots fer servir un fragment de 'Sí, ministre' i la continuació, '**Sí, primer ministre**', per il·lustrar amb humor qualsevol notícia política d'actualitat, i en trauràs una radiografia de la realitat fina i carregada de mala llet. La vigència d'aquesta comèdia política de la BBC li atorga, per mèrits propis, el podi en aquesta llista. La sèrie, creada per Antony Jay i Jonathan Lynn, estava ambientada a l'oficina d'un ministre del Govern britànic on el funcionari Humphrey Appleby és el principal obstacle del ministre Jim Hacker per tirar endavant les seves decisions polítiques. De tots dos en deriven visions diferents de la seva funció pública: Hacker creu que és la persona més important i qui ha de prendre les decisions, mentre que Humphrey pensa que qui en realitat s'encarrega que el Govern funcioni són els funcionaris com ell, que saben el que convé realment al país. La sèrie explota les debilitats de tots dos, mostrant les costures de l'idealisme de Hacker quan la seva carrera està en joc i alhora veient com Humphrey protegeix el funcionariat. 'Sí, ministre' va posar especial èmfasi en el paper dels mitjans de comunicació i va ser la primera comèdia a mostrar que per als polítics és més important semblar que són eficaços que no pas ser-ho realment. Tot, sempre amb uns diàlegs rapidíssims i aquella elegància d'homes d'Estat, creant un contrast hilarant entre les formes i els dards que es llancen. La llavor que va deixar 'Sí, ministre' ha creat escola pel que fa al tractament de la política en el terreny de la comèdia (al Regne Unit va tenir una successora clara en '**The thick of it**', que trobareu més avall en aquesta llista) i és tan vigent que el 2010 se'n va fer un muntatge teatral que va acabar amb un retorn a la televisió, el 2013. Sense Paul Eddington i Nigel Hawthorne no era el mateix, és clar. És per això que la sèrie original s'ha guanyat la categoria de clàssic intocable.

2. 'The west wing'

'The west wing' és la política que voldríem, i per això s'ha ficat a la butxaca espectadors de tot tipus. Per això i per la fulminant intel·ligència d'uns personatges que es fan entranyables des del principi i que humanitzen la mateixa política que en altres sèries és mostrada com un afer propi d'individus cíncics. El guionista i dramaturg Aaron Sorkin va transmetre a l'audiència la seva visió humanista de la política i la va convèncer amb aquesta visió, personificada en la figura del president Jed Bartlet, un personatge que funciona com un model aspiracional, més que un model realista, del president que haurien de voler els votants. De fet, 'The west wing' va situar-se, abordant temes d'actualitat en el seu moment, com un Govern paral·lel al de George Bush, i va sortir clarament guanyador en la comparació. Si vols saber què s'ha de fer, fixa't en les decisions de Bartlet, si vols saber què no s'ha de fer, mira el que fa el president real dels Estats Units, semblava dir Aaron Sorkin en alguns

episodis. Feta de diàlegs apressats pels passadissos (els 'walk and talk'), 'The west wing' va descobrir la feina dels professionals que envolten el president dels Estats Units, molts d'ells inspirats en persones reals, com Josh Lyman (basat en Rahm Emmanuel), i presentats com una pseudofamília de la qual l'espectador volia formar part, com en les arcàdies televisives clàssiques. Cap sèrie no ha estat tan efectiva com 'The west wing' a l'hora d'interessar l'audiència per la política ni cap altra ha generat més comparacions entre la ficció i la realitat (és conegut el símil Santos-Obama, ja que per fer el personatge els guionistes es van inspirar en el polític, quan només era senador). Ni tan sols Aaron Sorkin en sèries com '**The newsroom**' ha pogut repetir l'èxit de 'The west wing'.

3. 'House of cards'

Totes les innovacions de la 'House of cards' nord-americana pertanyen, en realitat, a la sèrie original britànica, que és la que mereix la tercera posició en aquesta llista, malgrat la bona feina feta per David Fincher actualitzant la sèrie en l'àmbit visual per a l'audiència actual. I és que Francis Underwood no existiria sense Francis Urquhart. Va ser la ficció original de la BBC la que va apostar per tenir com a protagonista un polític maquiavèlic i amb una visió cínica del joc parlamentari, i també la que va fer servir el trencament de la 'quarta paret' com a mecanisme per crear complicitat amb el personatge i assegurar que els espectadors es posarien, a desgrat seu, de part seva. La sèrie britànica va comptar amb el talent d'un actor clàssic com Ian Richardson per convertir la frase "I couldn't possibly comment" en una part imprescindible de la història de la televisió britànica. La sèrie original, on no falten mencions a Margaret Thatcher, arrenca justament amb el protagonista mirant una fotografia de la Dama de Ferro i preparant-se per al final d'una era. De fet, la sèrie és una adaptació de les novel·les escrites per Michael Dobbs, que va ser cap de Grup del Partit Conservador (com el protagonista) els anys 1986 i 1987 i, per tant, sap molt bé de què parla. La 'House of cards' britànica és més breu i elegant que el 'remake', i aborda qüestions que la nord-americana no pot abordar per motius obvis, com la relació amb la monarquia, que és el centre de la segona temporada.

4. 'Borgen'

'Borgen' ha sabut trobar un punt intermedi entre l'idealisme de 'The west wing' i el cinisme de 'House of cards' per fer un retrat de la política que busca el matís. En conseqüència, la sèrie danesa ha esdevingut de culte i ha rebut elogis de David Cameron, Michelle Bachelet o Mauricio Macri, entre d'altres. 'Borgen' arrenca amb la victòria de Birgitte Nyborg, líder d'un partit de l'oposició minoritari que acaba sent nomenada primera ministra de Dinamarca. El personatge es defineix per una voluntat de transformar el seu país que aviat topa amb la realitat del Govern i es veu obligada a fer renúncies. Les trames exploren les dificultats per pactar amb altres partits, mitigar discrepàncies internes, fer front a conflictes internacionals, etc. I al mateix temps també mostra les renúncies que ha de fer en l'àmbit privat, posant el tema de la conciliació laboral, poc habitual a les sèries de televisió, al centre de les trames. És una de les poques sèries polítiques amb una dona com a protagonista (una altra força recomanable és '**Commander in chief**', que va tenir Geena Davis al capdavant), i també una de les que mostren millor la vinculació de la política amb el món de la comunicació, explicada a través de l'"spin doctor" Kasper Juul o la periodista Katrine Fonsmark. Amb tres temporades molt ben treballades, s'ha guanyat ser el drama televisiu sobre política de referència a Europa.

5. 'Show me a hero'

Possiblement molts esperarien que en aquesta llista hi hagués '**The wire**'. I tenen raó. Poques sèries

són més polítiques (en el sentit més ampli de la paraula) que la sèrie de David Simon, exploradora dels sistemes que governen les ciutats modernes. Els polítics formen part del seu univers de manera permanent, però especialment a partir de la tercera temporada, amb la trama de Tommy Carcetti i la seva campanya per esdevenir alcalde. En la vida real, la sèrie va cridar l'atenció de Barack Obama, que va voler entrevistar-se amb David Simon l'any 2015. Però 'The wire' ja és prou coneguda i, en canvi, la minisèrie 'Show me a hero', creada pel mateix guionista, continua sent minoritària. És una llàstima, perquè poques històries sobre polítics trobareu tan punyents com la de Nick Wasiczko, un polític que fa servir un conflicte de segregació socioeconòmica per treure'n rèdits electorals i després acaba devorat pel mateix conflicte quan no el pot gestionar. Oscar Isaac aconsegueix captar el pols del personatge, transmetent a l'audiència les seves angoixes amb una interpretació regada per una banda sonora plena de temes de Bruce Springsteen. El fet real traslladat per David Simon a la pantalla (quan acabeu la minisèrie, busqueu Nick Wasiczko a Google) esdevé un relat que, malgrat estar centrat en un escenari molt concret, conté una anàlisi que és universal.

6. 'Vote, vote, vote for Nigel Barton'

Els clàssics s'han de conèixer i reivindicar sempre que sigui possible, i encara més una joia com 'Vote, vote, vote for Nigel Barton', estrenat el 1965 a la BBC i escrit per Dennis Potter, un creador imprescindible de la història de la televisió britànica. Molt abans d'escriure meravelles com 'Pennies from heaven' o 'The singing detective', Dennis Potter va donar vida al personatge de Nigel Barton, que estava inspirat en ell mateix (com moltes de les seves creacions, que tenen un fort element autobiogràfic) i que va protagonitzar un tàndem de drames televisius. A 'Vote, vote, vote for Nigel Barton' convencen el personatge perquè es presenti a les eleccions pel Partit Laborista i es posa en mans d'un cap de campanya que intentarà fer-ne un candidat viable. En la vida real, Dennis Potter havia estat un candidat a les eleccions del 1964 i, a més de perdre, va quedar molt desil·lusionat amb tot el procés. Aquesta decepció amb la carrera política es trasllada al conflicte entre l'idealisme de Nigel Barton i les estratègies del seu cap de campanya, que intenta adaptar el seu discurs i la seva manera de fer amb l'objectiu que tingui més opcions de guanyar. 'Vote, vote, vote for Nigel Barton' va trencar la 'quarta paret' en el gènere polític molt abans que 'House of cards' (tot i que amb una intenció diferent, ja que aquí es fa servir perquè el cap de campanya faci d'apuntador de la situació) i també va fer un retrat cínic del món de la política en una època en què fer-ho era excepcional. Només cal que vegeu la reacció dels personatges davant una mort accidental que obre el drama per captar l'estil punyent i innovador d'una petita obra mestra.

7. 'The Waldo moment' ('Black mirror')

L'antologia 'Black mirror' té episodis que són absolutament terrorífics i d'altres que tenen un element satíric important que recorda altres ficcions prèvies del seu creador, Charlie Brooker, i a 'The Waldo moment' hi trobem tots dos elements connectats de manera molt eficaç. El centre de l'episodi és en Waldo, un personatge fictici que representa la banalitat omnipresent en molts mitjans de comunicació. És un personatge vulgar, fet de bromes basades en paraulotes, rots i crits. Es limita a fer pallassades, a convertir la ignorància en espectacle, a cridar més que els altres perquè l'audiència aplaudeixi. A través d'aquest personatge, l'episodi critica que la política a la televisió hagi esdevingut un nou xou on es fa de la discussió un espectacle, però no s'hi analitza res amb profunditat. Com és habitual a 'Black mirror', aquesta premissa inicial es va portant a l'extrem fins que en Waldo, que té el favor del públic, acaba convertint-se en un candidat a les eleccions amb possibilitats de vèncer els polítics reals. Això és possible a través de l'èxit de la demagògia i dels discursos binaris, que, al seu torn, té una correspondència amb la manera com l'espectacle ha fagocitat la política a la televisió. Des que es va emetre aquest episodi, l'actualitat política ha portat a fer-hi referència constantment, especialment des que Donald Trump, animal dels circs mediàtics,

ha esdevingut president dels Estats Units.

8. 'The thick of it' / 'Veep'

Si hi ha una sèrie que pugui ser considerada la 'Sí, ministre' moderna, aquesta és, sense cap mena de dubte, 'The thick of it'. Va ser creada per Armando Iannucci inspirant-se en la sèrie dels anys vuitanta però incorporant recursos propis de comèdies modernes com 'The office'. Així, l'ús de la càmera en mà, donant un aire de fals documental, la creació d'escenes incòmodes que busquen la hilaritat en moments patètics i l'abundant nombre de personatges que tenen una visió molt positiva de si mateixos que no comparteix ningú més (el que podríem anomenar "la bombolla de David Brent") són les constants d'una sèrie que va començar sent seguida de forma minoritària (al quart canal de la BBC) i va acabar sent un èxit, arribant a les pantalles del cinema (amb la pel·lícula '**In the loop**'). Les primeres temporades mostren els esforços del nou ministre Hugh Abbott intentant fer-se un nom propi i al mateix temps no sortir de les línies marcades pel partit, repte força complicat. Com destacar i al mateix temps no molestar? La interpretació de Peter Capaldi en el paper de Malcolm Tucker és un dels punts forts de les primeres temporades, juntament amb els imaginatius insults que deixen anar els personatges (creats per un especialista en el tema). 'The thick of it' va acabar el 2012 i el seu relleu va ser la nord-americana, estrenada aquell mateix any, també creada per Armando Iannucci i encara en emissió. 'Veep' va portar l'estil de la sèrie britànica a la Casa Blanca, on una magnífica Julia-Louis Dreyfus va posar-se en la pell de la desastrosa vicepresidenta Selina Meyer. L'actriu ha guanyat l'Emmy a la millor actriu de comèdia sis cops seguits per aquest paper i la sèrie ja acumula tres Emmy a la millor comèdia. Llàstima que una altra sèrie d'inspiració similar com la hilarant i molt reivindicable '**Parks and recreation**', estrenada el 2009 i basada en la política municipal, no hagi tingut el mateix reconeixement. Calia mencionar-la també en aquesta selecció.

9. 'Okkupert'

Entre les sèries que tracten de temes geopolítics, la noruega 'Okkupert' ha estat una de les més interessants dels darrers anys perquè, malgrat que la situació que explica se situa en el terreny de la política ficció, les conclusions que se'n treuen són molt potents i evidencien dinàmiques reals en el si de la Unió Europea. El joc del "què passaria si" que proposa és el següent: i si resulta que Noruega decideix (per motius que s'expliquen a la sèrie i en els quals no cal entrar aquí) tancar les seves plataformes petrolieres i això porta Rússia, que no vol quedar-se sense aquest subministrament, a ocupar aquestes plataformes petrolieres? L'escenari que planteja la sèrie és la d'una invasió per la porta del darrere contra la qual els noruecs, militarment incapaços de fer front als russos, no poden fer res. Els ciutadans noruecs observen incrèduls com es porta a terme una ocupació del país i esperen que la Unió Europea faci alguna cosa per aturar-ho. Quan aquesta mira cap a una altra banda, la sensació d'angoixa creix a mesura que els russos van controlant les institucions noruegues i és evident que el país està perdent la seva sobirania. La situació va esdevenint cada cop més tensa, de manera que 'Okkupert', que en primer lloc se centra en els esforços del Govern noruec per afrontar la situació, també reflecteix com la situació passa factura a personatges concrets a mesura que el clima esdevé asfixiant, fent que la història geopolítica sigui també una història personal. Creada per l'escriptor Jo Nesbø, és la sèrie més cara de la televisió pública noruega i, en el moment que escric aquest article, és la sèrie d'aquesta llista que més s'apropa a la situació que viu actualment Catalunya.

10. 'Slattery's people'

'Slattery's people' forma part d'un grup de sèries progressistes que tenien la voluntat de tocar temes

complexos que van portar la contrària a la tònica dominant de la televisió nord-americana als anys seixanta, marcada per un tipus de ficció més aviat evasiva. La joia de la corona d'aquesta petita tendència va ser **'The defenders'**, la sèrie d'advocats creada per Reginald Rose (autor del drama televisiu **'Twelve angry men'**, després portat al cinema amb Sidney Lumet com a director). Però en aquesta llista destaquem 'Slattery's people' perquè justament va portar l'enfocament de 'The defenders' al terreny de la ficció política. Tenia com a protagonista un congressista interpretat per Richard Crenna que intentava protegir els interessos del seu districte i al mateix temps es posicionava en qüestions controvertides de l'època, com els desertors de la guerra del Vietnam o la pena de mort. A l'inici de cada episodi hi havia una veu en off que deia "la democràcia és el menys dolent dels sistemes", citant Winston Churchill i deixant clar que la sèrie volia mostrar la imperfecció del sistema a través de diverses històries fictícies. El guió feia molts esforços per explicar a l'audiència com eren els mecanismes interns del món polític, explicant pas a pas processos com el de tirar endavant un projecte de llei. Això va portar 'Slattery's people' (que a casa nostra va rebre el títol d'**'El congressista'**) a convertir-se en la preferida d'uns quants crítics de l'època i també d'alguns polítics. Malauradament, l'audiència no va respondre i només se'n van fer dues temporades.

<https://www.youtube.com/watch?v=luSNBHujB5E>

11. '1992'

Aquesta sèrie italiana proposa un viatge en el temps per revisar el procés que va destapar un enorme entramat de corrupció on hi havia implicats centenars de polítics. '1992' comença amb la detenció de Mario Chiesa, acusat d'exigir comissions a empresaris des de la seva posició al Partit Socialista Italià. El seu partit l'abandona a la presó, cosa que porta el polític a col·laborar amb el fiscal Antonio Di Pietro i fer sortir a la llum una xarxa de corrupció on estaven involucrats tots els partits polítics del moment i també personalitats del món empresarial. El procés de les Mans Netes va engegar una causa policial coneguda per 'Tangentopoli' ('tangen' vol dir 'suborn') que va implicar més d'un miler de condemnes i va acabar assenyalant el primer ministre d'Itàlia, Bettino Craxi, que va reaccionar negant la corrupció i lluitant a través dels mitjans de comunicació afins contra Antonio Di Pietro. La sèrie narra tots aquests fets, però col·loca els personatges reals com a part del context on altres personatges ficticis són testimonis del moment que viu el país des de diversos àmbits. D'aquesta manera, '1992' no vol ser només una sèrie que reconstrueixi el que va passar en l'àmbit polític, sinó que vol fer un retrat a la Itàlia d'aleshores, transportant els espectadors a aquesta època. Que la sèrie estigui clarament dirigida al públic italià no vol dir que no ens la puguem sentir com a pròpia; al contrari: malauradament, és difícil veure l'entramat de corrupció que mostra la sèrie i no establir mentalment paral·lelismes amb altres casos coneguts a casa nostra. En aquest sentit, '1992' és més propera a la nostra realitat que l'univers d'altres sèries d'aquesta llista.

12. 'Tanner 88'

En el seu moment, la crítica no va quedar impressionada amb 'Tanner 88', però amb els anys la percepció al voltant d'aquesta minisèrie ha anat canviant fins que actualment és considerada un precedent clar de comèdies posteriors que fan servir el format del fals documental ('mockumentary') i una de les primeres ficcions de culte de l'HBO, que aleshores no tenia el prestigi que té avui pel que fa a la producció original. 'Tanner 88' tenia com a punt de partida la campanya d'un personatge fictici anomenat Jack Tanner per aconseguir destacar en les primàries del Partit Demòcrata. La història no es narrava únicament des del seu punt de vista, sinó que s'hi anaven alternant els punts de vista d'altres personatges com el cap de campanya, els voluntaris que hi participaven o els periodistes encarregats de seguir la seva evolució. Tot plegat, a través d'un format d'entrevista que jugava a confondre ficció amb realitat. A aquest efecte hi contribuïa la presència de polítics reals

que van aparèixer a la minisèrie fent 'cameos' i també el fet que es va emetre l'any 1988 durant els mesos anteriors a les eleccions presidencials d'aquell any. Creada per Garry Trudeau i dirigida per Robert Altman, el guionista Aaron Sorkin l'ha mencionada com una influència a l'hora de crear 'The west wing' (malgrat que són diferents en molts sentits). 'Tanner 88' va acabar amb un 'cliffhanger' que no es va resoldre, però almenys es va fer la pel·lícula **'Tanner on Tanner'**, el 2004, que va servir de seqüela. Pel que fa a Garry Trudeau, el seu últim treball de ficció relacionat amb el món de la política ha estat la comèdia **'Alpha house'**, que va tenir dues temporades a Amazon.

13. 'Boss'

És un alcalde corrupte, l'home que mou els fils quan li convé, un rei assegut còmodament al seu tron a la ciutat de Chicago. Però, quan el coneixem, aquest estatus està a punt de canviar: una doctora s'asseu davant del protagonista de 'Boss', el mira als ulls, i li diagnostica una malaltia neuronal d'efectes degeneratius que acabarà, lentament, amb les seves capacitats intel·lectuals i motores. Primer notará buits mentals i començarà a patir pèrdues de memòria, després descobrirà que li costa articular paraules i, d'un dia per l'altre, començarà a perdre altres facultats. És la derrota física d'un personatge que no sap què és perdre perquè era invencible. Des del moment que rep el diagnòstic, la seva carrera com a polític queda sentenciada. Està sentenciat a enfonsar-se. I el que fa aquesta sèrie és seguir aquesta caiguda del gegant, amb una càmera, la de Gus Van Sant, que fa servir primers plans per focalitzar la seva atenció en un Kelsey Grammer que demostra que és un actor tot terreny que pot tant amb drama com amb comèdia (televisivament és conegut per Frasier). En dues temporades, aquesta sèrie que comparteix amb **'Breaking bad'** l'ús d'una malaltia com a detonant per a un canvi en el protagonista, mostra com aquest polític s'intenta aferrar al poder al mateix temps que sent la necessitat de refer vincles personals que havia perdut, particularment amb la seva filla, abans que sigui massa tard. El resultat: un retrat punyent sobre la derrota del polític que creia que estava per sobre de tot, una sèrie que fa certa sensació de justícia a un espectador que sap que, en la vida real, la balança no s'equilibra sola i els corruptes no cauen tan fàcilment.

14. 'Les hommes de l'ombre'

A França també es fan bones sèries polítiques (i no m'estic referint a 'Marseille', aquell desastre que va perpetrar Netflix al país gal). Estic parlant de sèries amb bons diàlegs, girs de guió que t'agafen per sorpresa i ritme de 'thriller' com **'Baron noir'** o bé com la que m'he decidit a recomanar-vos, 'Les hommes de l'ombre', que arrenca amb l'assassinat del president de França en una visita a una fàbrica on els treballadors han declarat una vaga. El crim obliga a convocar noves eleccions, en les quals el primer ministre és un dels candidats a ocupar el lloc del mort. El protagonista és un 'spin doctor' que, en el seu moment, va ser clau perquè el president mort aconseguís guanyar les eleccions. És ell qui sospita que darrere de l'assassinat del seu amic hi ha interessos ocults, i per l'amistat que l'unia amb el mort decideix investigar-ho. Així, la figura de l'"spin doctor", que en la majoria de les sèries del gènere té un paper secundari, esdevé aquí el protagonista, presentant-lo com un personatge molt intel·ligent que sap moure's entre els cercles del poder polític perquè coneix molt bé els secrets que amaguen els membres del Govern. Això porta la sèrie a adquirir una estructura i un ritme de 'thriller' que es combina amb la mecànica habitual de la campanya a la presidència. I és que l'"spin doctor" decideix que buscarà un candidat per enfrontar-se al primer ministre i així venjar per la vida política el president assassinat. La primera temporada de 'Les hommes de l'ombre', que narra la campanya fins a les eleccions, acaba sent un decàleg del joc brut que alguns polítics i els seus equips són capaços de portar a terme per tombar l'adversari.

<https://www.youtube.com/watch?v=aduZquUSxw4>

15. 'Citizen Smith'

No és gaire habitual que les sèries que aborden temes polítics tinguin com a protagonistes activistes antisistema. Però això és el que va fer, amb molt sentit de l'humor, 'Citizen Smith', una comèdia que la BBC va estrenar el 1977 i que tenia com a protagonista el líder d'un partit d'inspiració marxista anomenat Tooting Popular Front que tenia un total de... sis membres. Això no impedia al seu líder comportar-se com si fos Che Guevara i parlar constantment de la revolució que estava gestant i ben aviat portaria a terme enderrocant el capitalisme. Evidentment, totes les operacions que duia a terme acabaven en desastre. El personatge, que va interpretar Robert Lindsay, era un expert a escapar-se i deixar que els altres carreguessin amb les culpes dels seus deliris, erigint-se en una caricatura dels revolucionaris de postal que xerren molt però que a l'hora de la veritat són els primers a trobar una excusa per desaparèixer. La sèrie funcionava perquè, a banda de l'humor, sabia crear personatges que arribaven al públic i perquè, en el fons, es percebia al darrere el convenciment que els seus guionistes estaven d'acord amb els ideals que perseguien els personatges (en comptes de ser una crítica ferotge cap a aquestes idees, es feia una crítica cap a la ineptitud i covardia dels defensors de les idees). 'Citizen Smith' va ser la primera sèrie de John Sullivan, que després va crear altres comèdies com '**Only fools and horses**'. En el terreny del drama, possiblement '**Mr. Robot**' és el que més s'apropa a mostrar els plantejaments antisistema en una sèrie de ficció.

16. 'The politician's wife' / 'The politician's husband'

Entrem aquí en el terreny de l'escàndol combinat amb els efectes que això té en la vida personal dels polítics i els que els envolten. La premsa sensacionalista descobreix i fa públic que un ministre britànic té una amant, fet que desencadena un judici moral del polític on tothom té alguna cosa a dir. Això posa la dona del ministre, interpretada per Juliet Stevenson, en el focus d'un huracà mediàtic imparabile que és el detonant de la història que vol explicar 'The politician's wife'. I és que, encara que inicialment ella interpreta el paper de la muller que fa costat al seu marit, a mesura que va coneixent detalls de la relació que el seu marit mantenia amb l'amant, la seva posició va canviant i decideix venjar-se d'ell unint-se a la campanya de descrèdit que estan portant a terme els seus rivals polítics. Estrenada el 1995 a Channel 4, 'The politician's wife' va unir molt eficaçment el drama matrimonial amb l'estratègia política, demostrant al mateix temps que mantenir una bona imatge pública és tan important per als càrrecs públics com la feina que fan cada dia. La seva creadora, Paula Milne, va tornar a donar un altre tomb a la combinació entre la política i el matrimoni amb 'The politician's husband', estrenada el 2013 a la BBC amb Emily Watson i David Tennant com a protagonistes, i que explica les conseqüències que té en la seva vida com a parella el fet que la carrera d'ell vagi malament en benefici de la d'ella. En tots dos casos destaquen les interpretacions i una ambientació tèrbola que reflecteix la cara fosca dels jocs de poder dins del matrimoni.

17. 'BrainDead'

Si ets dels que pensen que els polítics han perdut el nord i s'han convertit en una màquina de fer demagogia que tenen com a únic objectiu no cedir ni un mil·límetre al rival... potser et preguntaràs què els ha portat fins a aquest punt. 'BrainDead' t'ofereix una resposta tan simple com probablement certa: han estat posseïts per alienígenes que se'ls han ficat al cervell a través de l'orella. El seu comportament s'explica, doncs, per la voluntat dels extraterrestres d'enfonsar la humanitat i conquerir-nos definitivament. Hi ha alguna manera més efectiva per destruir l'ésser humà que posseir els seus dirigents més poderosos i fer-los fer el que volen? La premissa pot semblar una bogeria; però, quan un segueix als informatius el duel d'"a veure qui té el míssil més

gros” que mantenen Donald Trump i Kim Jong-un, no sembla una hipòtesi tan inversemblant. A partir d'aquesta idea, 'BrainDead' construeix una sàtira sobre la política actual carregada de mala llet i especialment fins a l'hora de retratar prototipus de polítics incendiaris i vergonyosament mentiders que, malauradament, no són exclusius dels Estats Units. Això fa que aquesta ficció signada per Michelle i Robert King (els creadors de **'The good wife'**) tingui una validesa universal. L'actriu Mary Elizabeth Winstead, que interpreta el personatge que descobreix el que està passant, troba un punt mitjà entre la comèdia més esbojarrada i la ciència-ficció. És un dels principals punts forts d'una sèrie divertida que podríem considerar com el revers de 'The west wing', en el sentit que també s'ambienta a la Casa Blanca però està dirigida a espectadors que han quedat desencantats amb els seus dirigents.

18. 'Homeland'

Malgrat no ser, estrictament, una sèrie del gènere polític, 'Homeland' s'ha posicionat com una de les preferides dels addictes als temes polítics per la seva capacitat per tractar de conflictes internacionals. Es poden distingir dues etapes diferenciades en la sèrie. La primera és la que té més a veure amb la sèrie israeliana **'Hatufim'** (de la qual adapta el punt de partida), amb el personatge de Brody presentant-se com una incògnita que posa sobre la taula un dilema recurrent en les ficcions de la televisió nord-americana post-11-S: fins on es pot arribar per tal d'evitar futurs atacs terroristes? És legítim vulnerar drets civils per protegir el país? Carrie Mathison creu que sí, i decideix plantar càmeres a casa de Brody basant-se només en un instint que (aviso que ve un 'spoiler') acaba sent correcte. És una tensió semblant a la de Jack Bauer a la sèrie '24', i no és sorprenent, ja que els dos creadors de 'Homeland' són exguionistes de '24'. Tant en l'una sèrie com en l'altra trobem veus que reclamen altres formes de veure el conflicte que no impliquin sospitar de tots els musulmans (aquesta veu a 'Homeland' és Saul). A la segona etapa de 'Homeland', la trama de Brody ja s'ha resolt i la sèrie passa a assemblar-se més que mai a '24', centrant-se en l'evolució de Carrie, que passa a ser considerada "la reina dels drons" a la quarta temporada per després intentar redimir-se de tot el que ha fet defensant ciutadans musulmans innocents a la sisena temporada. Passant per alt que tants canvis han desgastat el personatge, l'última temporada ha estat la més política, amb la protagonista convertida en assessora a l'ombra de la presidenta dels Estats Units i mostrant de manera efectiva la pressió que poden efectuar els serveis d'intel·ligència per alterar l'agenda política del país.

19. 'Designated survivor'

És la sèrie política per veure menjant crispetes, i no amaga aquesta vocació d'entreteniment en cap moment. Aquest és el punt fort de 'Designated survivor', que fa un pacte amb tu per passar-vos-ho bé, deixant de banda que el que planteja pugui ser remotament realista o ja no diguem versemblant (malgrat basar-se en un protocol real). La sèrie arrenca amb una explosió que fa esclatar el Capitoli i mata el president i tots els seus possibles successors. La mirada estupefacta de Kiefer Sutherland i la banda sonora efectista de Sean Callery potser et fan pensar que estàs veient un episodi de '24', però aquí l'actor nord-americà no pretén resoldre aquesta crisi a trets, sinó que ho farà rere els despatxos convertit en el nou president dels Estats Units, ja que és l'únic membre del Gabinet que queda viu. Si Kiefer Sutherland volgués continuar protagonitzant persecucions, hauria continuat a '24', però justament el que busca és un lleuger canvi de registre i deixar de ser un home d'acció. Les escenes d'adrenalina recauen en una agent de l'FBI interpretada per Maggie Q que intentarà descobrir què ha passat. La primera temporada divideix el seu temps en aquests dos àmbits: en el primer, la sèrie se centra en les dificultats del protagonista per ser acceptat com a president i té com a mirall 'The west wing'; en el segon, es tracta de destapar el complot que hi ha darrere de l'atemptat i té com a mirall '24'. La combinació no supera cap de les dues inspiradores, però acaba resultant una ficció entretinguda. Sempre que aquesta continuï sent la seva única pretensió,

'Designated survivor' és política espectacle per als dies que només vols desconnectar.

20. 'Game of thrones'

No pertany al gènere de les sèries polítiques, però no es pot negar que a 'Game of thrones' hi ha molta política. De fet, de les sèries actuals és la que més sovint s'ha fet servir per establir paral·lelismes amb la realitat política. I no solament per part dels espectadors, sinó també per part de molts polítics. La lluita pel tron de ferro i les diverses posicions dels personatges de la sèrie s'han fet servir per criticar l'adversari polític amb un referent que és molt popular entre l'electorat (que 'Game of thrones' sigui tan coneguda explica que es faci servir més que d'altres potser més adequades però menys conegudes, com 'Borgen'). Lectures partidistes a banda, és evident que el conflicte entre les cases de la sèrie, les aliances que es creen entre elles i les estratègies amb les quals decideixen quin serà el proper pas a prendre són política crua i pelada, per molts éssers fantàstics que hi hagi al món de George R. R. Martin. 'Game of thrones' té polítics loquaços com Tyrion, estrategs que mouen els fils a l'ombra com Littlefinger i 'spin doctors' brillants com Varys. Té regions que tenen l'anhel de ser sobiranes, com les cases del nord encapçalades pels Stark; un poder a la capital que s'aguanta pel control de les finances, principal habilitat dels Lannister; va sobrada de tirans que castiguen qualsevol tipus de dissidència amb la mort, i també té el projecte revolucionari d'un personatge com Daenerys, que vol "trencar la roda" i posar fi a un sistema injust que s'ha perpetuat durant massa temps. Per tot plegat, i en contra del que pugui semblar, 'Game of thrones' és la sèrie política més vista actualment. De fet, podem trobar política en tot tipus de gèneres: el drama legal ('**The good wife**'), la sèrie històrica ('**Wolf hall**', '**John Adams**'), la ciència-ficció ('**The expanse**', '**Battlestar galactica**') o la sèrie d'espies ('**The americans**') i fins i tot la sèrie de terror (l'última temporada d'**American horror story**'). Exemples que constaten que la política es troba a tot arreu, més enllà d'aquesta selecció de 20 propostes que espero que us agradin.